

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 532/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Š. S., t. č. vo väzbe, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 T/87/2010 zo 17. augusta 2011 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Tos 81/2011 z 8. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2011 doručená sťažnosť Š. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T/87/2010 zo 17. augusta 2011 a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 81/2011 z 8. septembra 2011.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že okresný súd predmetným uznesením zo 17. augusta 2011 rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a o ponúknutom písomnom sľube tak, že jeho žiadosť zamietol podľa § 79 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodu, že podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku dôvody väzby trvajú, a súčasne neprijal jeho písomný sľub, pretože ho nepovažuje vzhľadom na osobu sťažovateľa a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočný.

Následne krajský súd jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol uznesením sp. zn. 2 Tos 81/2011 z 8. septembra 2011.

Sťažovateľ vidí porušenie svojich označených práv v tom, že okresný súd riadne nepreskúmal, či trvajú dôvody väzby, svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil a dostatočne nekonkretizoval v tom smere, keď poukázal iba „*na dôvodné podozrenie*“ a otázku trvalého pobytu, čo nemožno akceptovať, ak sa nachádza vo väzbe už dva roky a päť mesiacov.

Ďalej uvádza, že svoju sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu síce „*bližšie neodôvodnil*“, ale krajský súd mal vec preskúmať nielen „*z pohľadu správnosti výrokov*“, ale aj „*z pohľadu konania, ktoré výrokom predchádzalo*“. Krajský súd sa len stotožnil s názorom okresného súdu a opäť iba argumentoval „*dôvodným podozrením a skutočnosťou, že by som mohol v prípade prepustenia mať vyšetrenie (konanie) zdržiavaním sa na neznámom mieste, z dôvodu vysokého trestu v prípade uznania viny*“.

Sťažovateľ na základe uvedeného tvrdí, že pozbavenie osobnej slobody nie je zákonné a nie je v súlade nielen s viacerými ustanoveniami Trestného poriadku, ale

zasahuje do jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 3 dohovoru, čím je ústavne neakceptovateľné.

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálezhom:

„Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos/81/2011 uznesením zo dňa 8. 09. 2011 porušil základné právo Š. S. zaručené v čl. 5/ 3 a 6/1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a zákl. slobôd, ako aj porušil základné práva zaručené v čl. 17/1, 2, 5 a čl. 46/1 Ústavy SR.

Uznesenie Krajského súdu Bratislava zo dňa 08. 09. 2011 sp. zn. 2 Tos/81/2011 sa zrušuje, Krajskému súdu Bratislava Ústavný súd SR prikazuje Š. S. neodkladne prepustiť na slobodu.

Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť Š. S. primerané finančné zadosťučinenie v sume 10.000 Eur...

Š. S. priznáva ústavný súd náhradu trov konania...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142

ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 80/2010).

1. Sťažovateľ v časti sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 81/2011 z 8. septembra 2011, ktorým zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby z dôvodu, že podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku dôvody

väzby trvajú, a súčasne neprijal jeho písomný sľub, pretože ho nepovažuje vzhľadom na osobu sťažovateľa a na povahu prejednávaneho prípadu za dostatočný.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby a o neprijatí písomného sľubu, ústavný súd po preskúmaní uznesení krajského súdu zistil už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, že sú zjavne nedôvodné a neopodstatnené.

Pri posudzovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd prihliadol na konanie pred všeobecnými súdmi ako na celok, teda aj na obsah uznesenia okresného súdu a jeho procesný postup predchádzajúci vydaniu označeného rozhodnutia, pretože tieto boli predmetom preskúmania zo strany krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok *De Wilde et al. v. Belgicko* z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), respektíve čl. 17 ústavy, pretože predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než aký má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1 ústavy. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy zahŕňajú hmotné a tiež procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie či ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy garantujúce základné právo na súdnu ochranu (obdobne napr. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010).

Z uvedeného dôvodu je sťažnosť v časti namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (i čl. 46 ods. 1 ústavy) v konaní o väzbe zjavne neopodstatnená (obdobne napr. IV. ÚS 392/08, III. ÚS 1/2011).

2. V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd preto ďalej venoval iba preskúmaniu postupu a rozhodnutia krajského súdu z hľadiska dodržania záruk zakotvených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 5 ods. 3 dohovoru.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Sťažovateľ tvrdí, že pozbavenie osobnej slobody nie je zákonné a nie je v súlade nielen s viacerými ustanoveniami Trestného poriadku, ale zasahuje do jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 3 dohovoru, pretože rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu nie sú riadne odôvodnené, čím sú ústavne neakceptovateľné.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že čl. 17 ods. 2 ústavy upravuje významný ústavnoprosesný princíp uplatňujúci sa pri obmedzovaní osobnej slobody ako základnej hodnoty v demokratickom a právnom štáte. Porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy sa musí vzťahovať na to, že obvineného možno vziať do väzby iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu, pričom niektorý z týchto ústavných prvkov pri uvalení väzby chýbal alebo sa nepoužil, prípadne sa použil v rozsahu prevyšujúcom zákonom dovolený rozsah, napríklad obvinený by bol vo väzbe nad čas

dovolený zákonom bez rozhodnutia súdu o predĺžení väzby alebo bez osvedčenia konkrétnych skutkových okolností.

Z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Ústava sama teda neustanovuje ani dôvody väzby, ani čas, na ktorý možno vziať do väzby, ale odkazuje v tomto smere na zákonnú úpravu. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody. Jej nerešpektovanie je zároveň nerešpektovaním ústavy, a tým i porušením ňou zaručeného práva na osobnú slobodu.

Z judikatúry ústavného súdu k čl. 5 ods. 3 dohovoru (napr. III. ÚS 227/03) vyplýva, že právo sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru v časti týkajúcej sa primeranosti doby väzby možno porušiť iba v konaní trvajúcim určitú dobu súhrnom viacerých právnych skutočností (najmä rozhodnutie, opomenutie a nečinnosť), ktoré majú spolu za následok neprimerane dlhú väzbu, nie však jedným rozhodnutím, ktoré spravidla takýto následok nemôže mať.

Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). Taktiež platí, že ak všeobecný súd dôjde k záveru, že prepustením obvineného na slobodu by mohlo byť zmarené alebo sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, taký záver nie je preskúmateľný ústavným súdom, ak inak nedošlo k porušeniu ústavoprosných princípov, ktoré upravujú také obmedzenie osobnej slobody, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 124/03).

Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že pri rozhodovaní o zákonnosti väzby sa na dodržanie procesných záruk kladie mimoriadny dôraz. Medzi tieto záruky nepochybne patrí právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na

všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09, III. ÚS 113/2011).

Vychádzajúc z uvedených názorov ústavného súdu treba uviesť, že sťažovateľ uplatnil svoje právo na podanie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a uplatnil aj riadny opravný prostriedok proti uzneseniu o zamietnutí jeho žiadosti. Väzobné súdy zákonom predpísaným spôsobom zabezpečili preskúmanie práva sťažovateľa na jeho prepustenie z väzby na slobodu rozhodnutiami, ktoré síce neakceptovali subjektívnu predstavu sťažovateľa, ale bez toho, aby sa rozhodovanie väzobných súdov dostalo z ústavne konformného postupu väzobných súdov.

Ústavný súd majúc na pamäti námietky sťažovateľa zistil, že okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp/125/2009 z 2. marca 2009 vzal sťažovateľa z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku do väzby.

Sťažovateľ podal v auguste 2011 žiadosť o prepustenie z väzby, v ktorej uviedol, „že vo väzbe je už 2 roky a 5 mesiacov, k spáchaniu trestnej činnosti sa doznal a túto úprimne oľutoval. Ďalej uviedol, že k dôvodom väzby je potrebné konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, aby ušiel alebo sa skrýval. Uviedol, že nedisponuje žiadnymi finančnými prostriedkami, ktoré je potrebné aby sa mohol úspešne ukrývať. Ďalej uviedol, že k žiadosti pripája písomný sľub podľa § 80 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a taktiež čestné vyhlásenie pani A. M., bytom B., že umožní obvinenému Š. S. bývať vo svojom byte... Obvinený uviedol, že je psychicky na dne a bude dodržiavať všetky príkazy a obmedzenia súdu.

Obhajca obvineného uviedol, že obvinený je starší muž dôchodkového veku, vybavuje si dôchodok, tak že bude mať z čoho žiť, na to, aby ušiel nemá finančné prostriedky a žiadal, aby bol prepustený z väzby...“.

Okresný súd podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu s tým, že naďalej trvajú jej dôvody podľa

§ 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, a podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal jeho písomný sľub.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodoval krajský súd.

Krajský súd v uznesení z 8. septembra 2011 okrem iného uviedol, že na „*obvineného Š. S. bola podaná Generálnou prokuratúrou SR pod sp. zn. XIV Gv 10/2009 zo dňa 16. 07. 2010 obžaloba pre obzvlášť závažný zločin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c/, ods. 4 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák. a iné na tom skutkovom základe ako je uvedené v obžalobnom návrhu, pričom predmetných skutkov sa mal dopustiť s ďalšími 13-timi obvinenými...*

Podľa § 76 ods. 6 písm. c/ Tr. por. celková doba trvania väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť 48 mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin.

Podľa § 76 ods. 7 Tr. por. z lehoty uvedenej v ods. 6 pripadá na prípravné konanie najviac 25 mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin.

Okresný súd po podaní obžaloby nariadil dňa 17. 08. 2011 verejné zasadnutie, predmetom ktorého bolo predbežné prejednanie obžaloby a zároveň súd rozhodoval aj o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu zaslanej súdu dňa 25. 07. 2011, pričom určil nový termín predbežného prejednania obžaloby na deň 14. 09. 2011.

Obvinený Š. S. pred súdom sa pridržel dôvodov žiadosti, pričom uviedol, že k trestnej činnosti sa doznal a túto oľutoval. Touto nezískal významný majetkový prospech. K sľubu pripojil aj čestné vyhlásenie p. M., ktorá súhlasí, aby býval v jej byte v prípade prepustenia na slobodu a tak bol k dispozícii v B. pre potreby vyšetrovania.

Odvolačný súd preskúmal lehoty väzby v zmysle § 76 ods. 6, ods. 7 Tr. por. a dospel k záveru, že tieto sú dodržané a v súlade v týchto lehotách súd rozhodoval.

Po preskúmaní trestnej veci a spisového materiálu sa stotožnil odvolací súd s dôvodmi napadnutého uznesenia súdu I. stupňa. Obvinený Š. S. má obmedzenú osobnú slobodu z dôvodu útekovej väzby. Zo spisu vyplýva, že sa nezdržiaval v mieste trvalého bydliska, t. j. v L., pričom dôvodom obmedzenia osobnej slobody je aj možnosť marenia

vyšetrovania zdržiavaním sa na neznámom mieste i z dôvodu hrozby vysokého trestu v prípade uznania viny.

Aj keď obvinený predložil súdu potvrdenie, z ktorého vyplýva, že by sa zdržiaval v byte v B. vzhľadom k charakteru trestnej činnosti, skupinovej trestnej veci a už uvedenej skutočnosti, hrozby vysokého trestu je potrebné konštatovať, že tieto skutočnosti vytvárajú zmenu - tlak vo vzťahoch a väzbách čím umožňujú navonok inak deklarovať jeho latentnú snahu o sťaženie alebo zmarenie trestného stíhania. Tieto skutočnosti s citel'nou hrozbou vysokého trestu odôvodňujú obavu, že by sa obvinený správal spôsobom, ktorý predpokladá ustanovenie § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. a to a to aj vzhľadom k tej skutočnosti, že bol v minulosti viackrát súdne trestaný.

Je potrebné uviesť, že väzobné dôvody sú konštruované tak, že smerujú do budúcnosti, teda vyjadrujú obavu, že obvinený bude konať v budúcnosti určitým spôsobom. V prípade prepustenia na slobodu by svojou neprítomnosťou mohol mariť trestné stíhanie.

V danom štádiu konania kedy vec je na súde po podaní obžaloby a v štádiu jej predbežného prejednávania obžaloby s poukazom na závažnosť trestnej činnosti, jej charakter ako aj vzhľadom k tomu, že sa jedná o skupinovú trestnú činnosť, ktorá mala byť vykonávaná organizovane pomerne po dlhú dobu aj odvolací súd dospel k záveru, že naďalej je dôvodné obmedzenie osobnej slobody obvineného.

V zmysle § 80 ods. 2 Tr. por. v prípade nahradenia väzby sľubom je potrebné pri trestnom stíhaní pre obzvlášť závažný zločin poukázať na výnimočné okolnosti prípadu, aby bolo možné väzbu sľubom nahradiť, čo v danom prípade súd nezistil.

Napriek tomu, že ponúknutý sľub obvineného spĺňa náležitosti aj sťažnostný súd dospel k záveru, že pri takomto trestnom čine nie je primerané nahradenie väzby v danom štádiu konania sľubom aj s poukazom na vyššie uvedenú skutočnosť...

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam odvolací súd zamietol sťažnosť obvineného, ktorú považoval za nedôvodnú v zmysle § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pričom rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za zákonné a správne.“

Vychádzajúc z odôvodnenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa sú neopodstatnené. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol jednak obsah napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, ale tiež uviedol aj konkrétne

dôvody, prečo zamietol jeho sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu, a podľa názoru ústavného súdu je rozhodnutie krajského súdu, čo sa týka dôvodov trvania väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), dostatočne a zrozumiteľným spôsobom zdôvodnené, teda sťažovateľove tvrdenia sa nezakladajú na pravde. Krajský súd pritom vychádzal z toho, že podnetom na rozhodovanie okresného súdu bola najmä sťažovateľova žiadosť o prepustenie z väzby, ako aj žiadosť o nahradenie väzby písomným sľubom a na základe jeho iniciatívy okresný súd rozhodol a v rozhodnutí presvedčivo konštatoval dôvody sťažovateľovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Krajský súd s poukazom na rozhodnutie okresného súdu sťažovateľovi dostatočne ozrejmlil dôvodnosť jeho väzby, pričom toto zdôvodnenie bolo v konečnom dôsledku odpoveďou na jeho argumenty obsiahnuté v žiadosti o prepustenie z väzby (pretože sťažnosť proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa sťažovateľ ani bližšie písomne neodôvodnil). V danom prípade však sťažovateľovi nebolo upreté právo predložiť svoje argumenty proti ponechaniu vo väzbe.

Ústavný súd podobne ako v prípade iných sťažností namietajúcich porušenie označených práv sťažovateľa všeobecnými súdmi skúmal, či ich uznesenia neboli svojvoľné alebo arbitrárne alebo či nezakladajú možnosť porušenia sťažovateľom označených práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 dohovoru. Z napadnutých uznesení je zrejmé, aké skutočnosti uznali všeobecné súdy za základ svojich rozhodnutí. Ústavný súd nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádza v konaní pred ústavným súdom, žiadny taký dôvod alebo skutočnosť, ktoré by mohli reálne spochybnit' právne závery okresného súdu a krajského súdu, a preto na základe horeuvedených skutočností sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne napr. I. ÚS 354/2010, III. ÚS 1/2011 a III. ÚS 266/2011).

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa (žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu a pod.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011